

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 11. Obitus, ejusdemque denuntiatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

virgo, irā æstuans, furto quotidiano à miseris illis expilari reculas suas, Oculos, inquit Franciscus, *intendito paulisper in hanc imaginem: (erat hæc Christi è Cruce pendens) an non vides Christum Iesum nudum? Mihi crede, nihil potest nobis ad gloriam accidere opportunius, quàm si ipsi nudi quoque in finem emoriamur.* Ceterum, quocunque vocarent Missiones Apostolicæ, antequam iter iniret, ad eas salutarum adibat, ac brevi cohortatione, ut temporum ratio se dabat, incitabat ad Christiani officii partes omnes ritè obeundas. Quin etiam literas dabat identidem ad Moderatricem earum, testes studii sui, curæque vel præcipuæ, quâ in re earum invigilabat.

§. XI. *Obitus, ejusdemque denuntiatio.*

PERpendenti quæ quantaque fidelis famulus ad Domini sui obsequium decusque moliebatur & peragebat, ultrà seculum totum proroganda ei fuisse vita videatur mortalis: sed enim summo rerum nostrarum Arbitro & Moderatori aliter visum: ac fortè peccata nostra id effecerint, ut citiùs subducerentur nobis tam

D

præ-

præstantia illa exempla virtutum. Ac quod ad illum quidem attinet, ut mors illius non parùm communi ætatis hominum termino anteverterit; non tamen ei accidit improvisa: longè antè, quantum quidem æstimare possumus, de illius die certior factus fuerat. Id adeò compertum inde, quòd paulò ante Natalitias Christi ferias, jam tres quatuorve menses rure versatus, ultrò inexpectatus adfuit in villa Collegii Aniciensis, quò cum aliis Nostrorum, Sacerdotes aliquot convenisse conjecerat, quo die ibidem honestæ relaxationi animorum operam dari ab studentibus potissimum, de more Societatis nôrat. Nec eum fecellit opinio: quos quærebat, reperit, unum præ ceteris, cui secundùm mutuam salutationem, seducto paululùm, aperuit, adesse se, etiam iaterruptis tantisper inchoatæ Missionis occupationibus, uti se se ad exitum è vitâ serò compararet: idcirco, constitutum sibi esse triduum totum subducere se se familiari consuetudini Nostrorum, sibi que propriè dare operam in secessu, instituendæ Confessionum noxarum ætatis totius: eam ipse excipere

ne

ne gravaretur, dum opportunum foret: interesse utique suâ plurimum, eam quam diligentissimè à se obiri: postremam enim fore, sibi esse persuasissimum. Attonitus eâ denunciatione is quem compellabar, Sacerdos, multa ille quidem animo versare, ut in re minimè expectatâ: dissimulans tamen prudenter, Tu verò, inquit, ut voles, Pater: præstò ero dum lubebit: eam quidem ad rem aptiorem è nostro numero adhuc bene faciliè queas fideliorē vix ullum. Cùm egisset Franciscus gratias, Ergo, inquit, sinamus alios antegredi: malum non nisi sub noctem ad Collegium pervenire, ne ab externis, siquidem me adesse animadvertent, intempestivè interpellent. Cùm alter annuisset, res Francisco successit ex animi sententia: nemine externorum conscio, latuit intrâ Collegium, atque adeò penè triduum illud quod sibi depoposcerat, exegit in cubiculo solus: perque sanctum otium recognitis totius vitæ rationibus, Confessionem ut constituerat, apud illum eundem Sacerdotem instituit, mente sic affectus, ut eum jam tum spreta terræ humilitate ad cæli ardua toto cordis impetu niti faciliè intelligeres.

D 2

Secun-

Secundùm homologesim, collocutus cum eo aliquandiu Confessarius, cùm inter cetera dissimulanter quæsiisset, quandònam ad Missionis labores esset rediturus? Cras, inquit, omninò: cras eò unde veni, redeam oportet. Atqui, excepit Confessarius, Votorum, ut tute vides, instat Renovatio: commodius præstolere, dùm peracta illa sit. Minimè verò, inquit Franciscus: neque enim finit Magister. Magister? inquit Sacerdos alter, quid ais? contrà, exploratissimum mihi est, nihil te facere posse in præsens P. Rectori acceptius, quam si hic ad exiguum illud intervallum temporis substiteris. Et Franciscus perstans in dicto, Minimè verò, inquit, minimè finit Magister: planè vult die crastinà proficiscar. Haud igitur ad multos dies, suscipit Confessarius; ad eam lucem quam dico redieris. Atque hîc Franciscus, nihil jam tergiversans, Ego verò haud adero, inquit: aderit socius meus. Urget alter, opponitque, Nequaquam ipsum ex decoro facturum, si misso ad Collegium socio, solus ipse rure remaneret; rem eam incursum in aliorum sermones, atque adeò in censuram Superiorum. At Franciscus nihil mortus amici Sacerdotis denunciatione, Tamen,

men, inquit, sic prorsus futurum est: aderit socius, ipse non adero; idque ipsum tertium inculcavit. Et evenit planè id quod prædixerat Vates veridicus: ante eam diem obiit. Ergo nihil dubitans, quin dies extrema immineret, postquam negotiis quibusdam providerat, quæ pendentia habebat in manibus, æsque alienum aliquantum dissolverat, egenorum causa contractum; tanquam Moses ad locum, in quo erat iubente Deo emoriturus, sic ipse ad locum ubi finem in terris vivendi facturus erat, tranquillo placidoque animo profectus est postridiè. Per asperrimum frigus, quale sævire iis in montibus solet, emensus iter, pridie pervigili Natalis Domini pervenit ad pagum sanè infrequentem, paucis iis vel indigenis vel incolis, tunc quidem parùm humanis erga servum Dei. Nemo fuit qui rectum offerret, nedum ignem: ita coactus est pernoctare in corte undique perviâ, atque adeò propositâ ventorum irruentium flatibus, gratulante sibi servo Dei, idem sibi contingere, quod Christo Jesu in terras primùm venienti contigerat, Bethleemitico in stabulo: quo quidem habitu

D 3

nullus

nullus aptior ad persentiscendum quid ipse rerum Dominus servulorum causa pertulerit, atque ad motus eosdem ingenerandos subinde in eorum mentibus, qui pro concione audituri essent de tam amabili mysterio disputantem. Sed nihilo sciùs inimica vis frigorum sic Francisci valetudinem afflixit, ut inde morbum contraxerit letalem.

Peripneumonia (a) fuit tam atrox, ut postridie gravissimis vexari ceperit doloribus: ac nisi ardor juvandarum animarum incensissimus generosum illud pectus depasceretur, planè cogitationem cepisset potius de vi morbi levandâ, quàm de laborioso ministerio confessiones audiendâ: ut ad miraculum accedere videatur, quòd susceptum pensum nihil prorsus intermit- tens, nihil minuens, vespere pervigilii Nativitatis excipiendis confessionibus cum sequenti nocte ac die postero continuârit; & quod magis mirere, intrâ idem illud intervallum temporis sexies septiesve verba ad populum fecerit de loco superiore. Tandem tamen cedere coëgit morbi gravitas: cum lateris dolor vehemens

(a) *Exulceratio pulmonis. Lungensucht.*

mens vocem propè intercluderet, ex Æde
sacra recepit se in vicinas Parochiædes, ad
ignemque assidens, quò dolor paulò tole-
rabilior fieret, audiit nihilo seciùs eos, qui
è Templo excedentem secuti ad instituen-
dam homologesim fuerant. Tum, ubi
cunctis satisfecerat, decubuit demùm: lu-
ctatusque cum morbo sex dies, in assiduís
virtutum omnium documentis, atque ex-
ercitatione sanè ardua, Sacramentis piè &
religiosè susceptis, animam Deo reddidit,
extremo die anni quadragesimi suprà mil-
lesimum sexcentesium à Christo nato,
ætatis quarto & quadragesimo, initæ So-
cietatis sexto & vicesimo.

Obiit in pago, obscuro ad eum diem;
dum hæc scribimus, perillustri, ob res mi-
rabiles quæ ad beati Viri tumulum fiunt
quotidiè, (Lalouesc vulgò vocant) in
Viennensi Dicecesi. Antequàm tumulo
conderetur, vocatum in deliberationem
est, deferendumne corpus esset ad aliquod
Collegiorum nostrorum è vicinioribus,
an eo loco relinquendum? ac tametsi eò
allatæ rationes ferebant, ut nequaquam
tanti pretii depositum illic relinqueretur,

factum tamen aliter, divinâ providentiâ,
quò videlicet mirabilis ille concursus ad
illustrem tumulum, ascriberetur uni curæ
optimi benignissimique Domini erga fa-
mulum suum, & singulari illi opinioni san-
ctitatis, quam jam tùm studium illud A-
postolicum juvandarum animarum beato
Viro pepererat. Ergo Lalouesci (sic enim
pagum vocabimus deinceps, Latina fle-
xione) sepultus est Joannes Franciscus Re-
gis, & eâ pompâ scilicet, quæ in loco ad-
huc infrequenti, neque plures numerante
domos, quàm tres aut quatuor, potuit à
rusticanis hominibus pauculis accurari.
Mausoleum tunc quidem aggesta gleba
fuit: post, sensim plus honoris deferri cœ-
ptum servo Dei, in illâ rerum prorsus om-
nium destitutione, quàm Regum tumulis,
ex incredibili illâ frequentiâ hominum
undique confluentium, de quâ
suo loco deinceps.

PARS